
Zatímco jsi spala

Probudily ji povědomé zvuky. Působily nezvykle konejšivě, přestože její první myšlenkou bylo zděšeně vyskočit, aby se podívala, co provádějí její kolegové. Slyšela odkládání nástrojů na kovový podnos. Z monitorů se ozývalo pravidelné pípání, k tomu trhavé zvuky otevíraných sterilních obalů a v pozadí neutuchající syčení kyslíku.

V duchu si jasně představovala dění kolem sebe a uvědomovala si, že musí vstát, jenže vábení spánku bylo příliš silné, a měla tak těžké údy, že jimi nemohla pohnout. Nedokázala si vybavit, že by se sama uložila na jeden z volných nemocničních vozíků, ale někdy během noci to prostě musela udělat, aby ukořistila aspoň hodinku spánku. Normálně by ji vzbudilo zvonění červeného telefonu nebo naléhavé vrískání vysílačky. Takový urgentní signál by v běžné situaci znamenal, že vyskočí a rozběhne se ještě dřív, než úplně otevře oči. Tento spánek s sebou však přinášel netečnost, a když se pokoušela rozevřít těžká víčka, měla pocit, jako by jen s obtížemi rozchlípovala tlustou kůži.

Osl pilo ji ostré světlo, oči jí začaly slzet a proti nadměrné záři je musela zase přimhouřit. Trýznivě intenzivní osvětlení jí bránilo odhadnout podobu jeho zdroje. Celá zmatená se vyplašeně rozhlížela kolem. Nebyla ve svém pokojíku. Na jejich oddělení vůbec taková světla neměli, jen malá svítidla nad hlavou, která se dala ztlumit dlaní. *Není na svém oddělení, nýbrž na operačním sále. Co tady proboha pohledává? Je vyloučené, aby si sem šla zdímnout. Mysli, nabádala se. Nepomáhala třeba ošetřovat nějakého zraněného? Že by v některém týmu prostě chyběl jeden člověk? Zdálo se to velmi nepravděpodobné, ale stát se to mohlo. Zaostřila pohled níž a ztuhla.*

Tělo se jí prudce roztrásl o, když spatřila, že je celá zahalená zelenými operačními rouškami. Zvuky sálu se ztišily, protože jí příliš ohlušoval šum krve v uších, takže téměř nic jiného neslyšela. Ruce měla rozpažené

a páskami na suchý zip připoutané k čalouněným područkám. Nad loktem pravé paže měla ovinutou manžetu tlakoměru, špičku prostředníčku jí svíral klips sondy na měření tepu a kyslíku v krvi. Ovšem nejvíc ji vyděsily dvě velké kanyly zavedené do obou předloktí. Oranžové jehly o velkém průsvitu značily agresivní doplňování tekutin, což v jejím světě znamenalo protišokové opatření.

Hadičky se klikatily od kanyl kolem kovových infuzních stojanů a vedly k sáčkům s čistou tekutinou. Viděla těžké vypouklé spodky zavěšených sáčků, avšak mohla se jen dohadovat, jaká kapalina jí proudí do těla.

Zahleděla se ještě níž, za zelené roušky na hrudníku a bříše, a znovu zpanikařila, když viděla trčet do vzduchu na růžovo nalakované nehty na nohou. Tu si všimla, že má rozevřená stehna, zvednuté nohy vložené do podpůrných žlabů sahajících až ke kolenům a kotníky upevněné třmeny – ležela na operačním stole s nohama vzhůru. Podle oschlého jazyka a popletených myšlenek usoudila, že se neprobudila z přirozeného spánku, nýbrž z omámení po anestezii.

„Haló!“ zavolala, aby upoutala pozornost člověka, který se zabýval operačními nástroji. Cvakání kovu o kov pokračovalo bez přerušení; rozčileně zavolala hlasitěji: „Haló! Jsem vzhůru.“

Až se podivovala, jak byla za daných okolností klidná. Bála se, trápila ji úzkost, jinak jí ale profesionální příprava umožňovala ležet, čekat na vysvětlení a přemýšlet nad tím, co se mohlo přihodit.

Končila noční službu. Vylovila z paměti poslední jasnou vzpomínku... Přecházela v nových lehkých šatech a růžových botách přes zaměstnanecké parkoviště a měla se setkat s Patrickem. Tato vzpomínka ji utvrzovala v představě, že ji musela potkat nějaká nehoda. Šampaňské a růže, vzpomněla si. Ty jí slíbil po dlouhém dni v práci. Šampaňské a růže, a pokud si správně vyložila jeho náznaky, také nabídka k sňatku.

Ale kde je teď? Určitě venku nervózně přechází po chodbě a s úzkostí čeká, co mu řeknou o jejím stavu. Chystá se vrhnout na prvního lékaře, který mu může něco povědět. *Že by mě někdo srazil?* říkala si. Třeba auto rychle vyjíždějící z parkoviště, kterého si nevšimla, když spěchala k Patrickovu vozu? Vybavovala se jí matná vzpomínka, jak klopytala v botách na vysokých podpatcích, s vypnutým hrudníkem a vtaženým břichem, aby si v nových šatech udělala co nejhezčí postavu. A pak vlna závratí, až

se jí podlomily nohy a padla koleno na asfalt, bolest v ohbí krku, tlak na ústa, takže nemohla dýchat, dělalo se jí nevolno a pak... nic.

Sevřel ji strach, až jí rozbolel žaludek, začala trhaně dýchat a bojovala proti přívalu paniky. Utrpěla hodně vážné zranění? Co když umírá? Proč u ní nikdo není? Nechali ji snad jen tak, aby osamocená zemřela?

Tu začala automaticky uvažovat jako lékařka. Prvotní prohlídka. Napřed ohledání. Aspoň ta základní zjištění. Dýchací cesty má volné. Necítí na sobě žádnou kyslíkovou masku ani nosní kanylu. Dýchá spontánně a ani při hlubokém nádechu nemá žádné potíže. Oběh? Srdce jí bije silně a zřetelně. Slyšela to i z nedalekého monitoru. Proč má ale roztažené nohy? Že by krvácela? Fraktura pánve patří k nejtěžším zraněním. Masivní nevládnutelné krvácení. Ale pokud by to mělo platit i u ní, kde jsou všichni ti ustaraní chirurgové? Proč jí nebandážují pánev a nestarají se o její stabilizaci?

„Haló! Slyšíte mě?“ tázala se už nepříliš zdvořile.

Cinkání nástrojů utichlo. Zkusmo pohnula hlavou a nepřekvapilo ji, že ji má stabilizovanou krčním límcem a zarážkami z obou stran. Zřejmě ještě musí vyloučit možnost, že by utrpěla zranění krční páteře. Začínala v ní vařit zlost. Kdo se o ni sakra vůbec stará? Ráda by si s ním od plic promluvila. Dost zlé bylo už to, že ji nechali, aby se sama probrala z narkózy, ale za vrchol lhostejnosti považovala, že ji nechali s připoutanou hlavou i pažemi a s nohama trčícíma do vzduchu. Kdyby propadla panice nebo se nějak uvolnila z popruhů, které ji bezpečně držely na operačním stole, mohla by si způsobit příšerná zranění.

Zaslechla blížící se klapot nazouvaků na tvrdé podlaze. Pak se jí v periferním zorném poli objevilo cosi modrozeleného – někdo v chirurgickém plášti. Zahlédla bledý krk a okraj bílé roušky, ale zbytek tváře, nos a oči zůstávaly nad zdrojem ostrého světla, takže je prakticky neviděla.

Cítila, jak se jí náhle v očích objevily slzy a drsně se zasmála. „Nenávídím zatracené nemocnice.“ Návštěvník stál bez pohybu a mlčel a její rozjitřená mysl z toho vyvodila další důvod k obavám. „Omlouvám se, že brečím. Ale jsem v pohodě. Podívejte, řekněte mi fakta. Jsem v ohrožení života? Hrozí mi zmrzačení? Nejspíš dobře víte, že tady pracuji, že jsem doktorka, tak mi prosím nerecituje žádnou zředěnou verzi. Radši bych znala pravdu.“

„Nic se vám nestalo.“

Zvuk jeho hlasu ji zaskočil, znělo to, jako by mluvil přes nějaký reproduktor. Zmateně zamrkala. Mluví k ní ten člověk, co stojí vedle ní, nebo někdo ukrytý za observačním oknem? Že by nebyli na operačním sále, ale v místnosti s CT? Hlas patřil muži, ale nepoznávala jej. Nemluvil na ni žádný z chirurgů, které znala. Zašilhala na obličej krytý maskou. „Jste lékař, nebo ti jsou někde ve vedlejší místnosti? Jsme na pracovišti CT?“

„Jsem lékař.“

Kriste pane, co se jí to děje s ušima? Ten chlap mluví těsně vedle ní, ale slyší ho jako z dálky, jako z telefonu. Proč nevypne to pitomé světlo, nesusdá si masku a nemluví s ní normálně? Nebo proč ji nevezme za ruku? Rozčileně zavzdychala. „Takže jste mi nic nenašli?“

„Nic vám není.“

Začínala být netrpělivá a promluvila hlasitěji. „Koukejte, můžeme to probrat znovu? Proč přesně tady ležím a proč mě sem přivezli? Co stojí v mém chorobopisu?“

„Víte, neměla byste se tak rozčilovat. Zrychluje se vám tep. Nepravdělně dýcháte a máte v krvi jen čtyřidevadesát procent kyslíku. Kouříte?“

Střelila pohledem k monitoru srdeční činnosti. Viděla, že se od přístroje k operačnímu stolu táhnou vodiče, a ty jistě vedou k elektrodám na její hrudi.

„Koukejte, nechci být nějak neomalená. Máte za sebou nejspíš dlouhý den, ale jsem trochu našťavaná, že jsem se probudila a byla tady sama. Aby bylo jasno, nechci si stěžovat nebo tak, ale ráda bych věděla, kdo jste. Řekněte mi, jak se jmenujete a co se to tady do hajzlu děje.“

„No tak, Alex,“ odpověděl a pozvedl ruce ve fialových rukavicích, v nichž držel chirurgickou sešivačku. „Abychom si to tedy vyjasnili. Jestli nebudete mluvit slušně, tak bych vám mohl sešít rty k sobě. Máte pěknou pusku. Byla by škoda ji poničit.“

Náhle pocítila prázdnotu kolem žaludku, jak se přes ni převalila vlna strachu. Napjala svaly, třeštila oči a myšlenky, vztek i hlas podlehly paralyze.